

Sygn.akt II AKa 95/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSA Dariusz Czajkowski (spr.)

Sędziowie : SSA Piotr Sławomir Niedzielak

: SSA Andrzej Ulitko

Protokolant : Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Pawła Dacewicza –upoważnionego do udziału w sprawie przez Prokuratora Apelacyjnego w Białymstoku

po rozpoznaniu w sprawie **K. W. s. J.**

wniosku oskarżonego

w przedmiocie wyznaczenia obrońcy z urzędu celem sporządzenia kasacji

na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. a contrario

postanawia:

wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

K. W. pismem z dnia 20.12.2013 r. zwrócił się z wnioskiem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 września 2013 r., wydanego w sprawie o sygn. II AKa 95/13 wskazując, iż z uwagi na trudną sytuację materialną nie jest w stanie ponieść kosztów obrony.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Niezależnie od ogólnikowości argumentacji oskarżonego w przedmiocie istnienia określonych w art. 78 § 1 k.p.k. podstaw do ustanowienia mu obrońcy z urzędu z uwagi na jego stan majątkowy, wskazać należy na inne kwestie, które decydują o przydzieleniu mu takiego obrońcy czynią niezasadną z powodów oczywistych.

Oskarżony zdaje się nie przyjmować do wiadomości argumentów przedstawionych w piśmie z dnia 24 października 2013 r., skierowanym do niego przez Przewodniczącą Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, wyjaśniających bezprzedmiotowość jego żądania o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu wniesienia kasacji, która jest niedopuszczalna, zatem konieczne wydaje się ponowne przedstawienie przepisów regulujących możliwość wszczęcia postępowania kasacyjnego.

Po pierwsze, zgodnie z art. 519 k.p.k. , kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie w sprawie (podkr. SA). Co do czynu opisanego w pkt XLV aktu oskarżenia, Sąd odwoławczy uchylił wydany w pierwszej instancji wyrok uniewinniający oskarżonego i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce (vide pkt. I ppkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 września 2013 r.). Orzeczenie to, pomimo że z punktu widzenia procesowego interesu oskarżonego jest dla niego „tymczasowo” niekorzystne, to nie kończy przecież postępowania, które będzie w zakresie

tego czynu toczyło się ponownie przed Sądem a quo. Z tego też względu zaskarżenie tego orzeczenia kasacją jest niedopuszczalne nawet wtedy, gdyby zawierało ono rzekome bezwzględne powody odwoławcze, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., a na „prawdopodobieństwo” istnienia których powołuje się K. W. w swoim piśmie do Sądu Apelacyjnego noszącym datę 14.10.2013 r.

Co do pozostałych rozstrzygnięć wydanych przez Sąd Apelacyjny w odniesieniu do wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce, w zakresie czynów zarzucanych K. W. w pkt XLIII, XLIV i XLVI aktu oskarżenia, to zauważyć należy, że usankcjonowały one uniewinnienie oskarżonego od tych czynów. Orzeczenie to stało się prawomocne i kończyło postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 519 k.p.k., a wobec powoływania się przez oskarżonego na przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k. - wniesieniu kasacji zdają się nie stać na przeszkodzie ograniczenia wymienione w art. 520 § 2 k.p.k. (patrz art. 520 § 3 k.p.k.). Niedopuszczalność kasacji w tym zakresie wynika jednak z przepisu art. 523 § 2 k.p.k., skoro dopuszcza on kasację na korzyść wyłącznie w przypadku skazania. Podnieść przy tym należy, że wyłączenie ograniczenia zawartego w cyt. wyżej przepisie z powodu istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., (patrz art. 423 § 4 pkt. 1 k.p.k.) odnosi się do rodzaju skazania (kara bezwzględna lub z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), a nie jego samej istoty. Powyższe w pełni harmonizuje z instytucją gravamen, która w postępowaniu kasacyjnym ma zastosowanie z mocy art. 425 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. Skoro zatem w sprawie niniejszej zapadł wyrok uniewinniający K. W., to nie ma on interesu - w rozumieniu art. 425 § 3 k.p.k. - do zaskarżenia tego wyroku kasacją.

Na marginesie podnieść tylko należy, że w postępowaniu kasacyjnym wyłączona jest możliwość zaskarżania „niekorzystnych treści” uzasadnienia wyroku nie tylko uniewinniającego, ale nawet skazującego, co expressis verbis wynika z brzmienia art. 519 k.p.k. zd. drugie.

Tym samym ewentualne uwzględnienie wniosku K. W. i wyznaczenie mu obrońcy z urzędu byłoby w sposób oczywisty bezcelowe, albowiem w żadnym razie tak ustanowiony obrońca nie mógłby wnieść kasacji korzyść K. W., który został częściowo uniewinniony, a częściowo pozostaje w stanie oskarżenia, bowiem w uchylonej części wyroku Sądu I instancji sprawa jego będzie rozpoznawana przed tym Sądem ponownie.

Odmowa ustanowienia obrońcy z urzędu do wykonania czynności, która w sposób oczywisty jest prawnie niedopuszczalna, może być samoistną, niezależną od przyczyn określonych w art. 78 § 1 k.p.k., przesłanką nieuwzględnienia wniosku w tym przedmiocie. Sąd Apelacyjny w składzie niniejszym w pełni podziela analogiczne stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy, który uznał, że również odmowa zwolnienia od opłaty kasacyjnej może być uzasadniona tym, że kasacja jest z mocy prawa niedopuszczalna, gdyż w takiej sytuacji procedowanie w kwestii takiego zwolnienia byłoby uprawianiem swoistej „sztuki dla sztuki” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1996 r., sygn. akt V KZ 19/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 41).

Zreasumować zatem należy, że nie podlega uwzględnieniu żądanie strony o ustanowienie jej obrońcy z urzędu w drodze określonego w art. 78 § 1 k.p.k. „prawa ubogich”, jeśli żądanie to zmierza do wykonania czynności, które w świetle jasnych i bezspornych przepisów prawa są niedopuszczalne z mocy ustawy. Wszędzie tam, gdzie pouczenie prawne dotyczy kwestii elementarnych, które postulowaną czynność procesową uznają za oczywiście pozbawioną podstawy prawnej, pouczenia tego nie musi dokonywać fachowy, opłacany przez podatnika podmiot zewnętrzny, bowiem wystarczy, że uczyni to organ prowadzący postępowanie karne, co należy do jego obowiązków (art. 16 § 1 i 2 k.p.k.).

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej.

D.